

Daniel Silva
A másik nő

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Daniel Silva, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2019
HarperCollins Publishers LLC, New York, USA
Eredeti címe: *The Other Woman*
Magyarra fordította: Zinner Judit
(A Jean Rhys-idézet Tandori Dezső fordítása.)

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó Kft., 2019
Átdolgozott kiadás

eISBN 978-963-448-833-0

- *Borítóterv*: Will Staehle
- *Borítóképek*: Shutterstock
- *A szerző fotója*: © Marco Grob

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- *A kiadó és a szerkesztőség címe*: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó*: dr. Bayer József
- *Főszerkesztő*: Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető*: Sárai Szabó Mária
- *Telefon*: +36-1-781-4351; *e-mail-cím*: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A *THE NEW YORK TIMES* ÉS AZ *USA TODAY*
SIKERSZERZŐJE

DANIEL
SILVA

A MÁSIK NŐ

*Ismét a feleségemnek, Jamie-nek és a gyermekeimnek,
Nicholasnak és Lilynek*

Akkor nyerte vissza életkedvét, mikor a Központ végül felvetette, hogy vegyen részt az ügynökök új generációjának kiképzésében a KGB kémiskoláján. Lelkesen elfogadta a felajánlott munkát. Kitűnő oktatónak bizonyult, örömmel, türelemmel és odaadással osztotta meg a tudását. Szerette ezt a munkát.

JURIJ MOGYIN: Az én öt cambridge-i barátom

S egyáltalán: mit tudunk az árulókról, hogy Júdás miért tette, amit tett?

JEAN RHYS: Széles Sargasso-tenger

ELŐHANG

MOSZKVA, 1974

*H*osszú, fekete ZIL limuzin volt, redőzött függönnyel a hátsó ablakán. A Seremetyjevói repülőtértől tartott Moszkva központja felé a Politbüro és a Központi Bizottság tagjainak fenntartott sávon. Beesteledett, mire elérték céljukat, egy orosz íróról elnevezett teret a város egyik régi, Pátriárka-tavak nevű negyedében. Keskeny, kivilágítatlan utcákon gurultak végig – a gyermek és a két szürke öltönyös férfi –, mígnem elértek egy platánok által szegélyezett kápolnát. A bérház az utcácska túloldalán állt. A csoport áthaladt a fából készült kapun, majd bezúfolódott a liftbe, melyből egy elsötétített előcsarnokba léptek ki. Előttük lépcsősor indult felfelé. A gyermek megszokásból számolta a lépcsőket: tizenöt volt belőlük. A pihenőnél újabb ajtó állta útjukat, ezúttal párnázott bőrbevonattal. Egy jól öltözött férfi állt a nyitott ajtóban, kezében pohár. Megviselt arca ismerősnek tűnt. Mosolyogva egyetlen szót mondott oroszul. A gyermek csak sok évvel később tudta meg, mit jelentett.

ELSŐ RÉSZ

ÉJSZAKAI VONAT BÉCSBE

1

BUDAPEST, MAGYARORSZÁG

Mindebből semmi sem következett volna be – sem a kétségbeesett hajsza az áruló után, sem a kényszerű szövetkezések, sem a felesleges halálesetek –, ha nem lett volna az a szerencsétlen Heathcliff. Ő volt az ő tragikus hőjük, megszegett ígéreteik áldozata. Végül pedig egy újabb toll Gabriel kalapján. Ettől függetlenül Gabriel jobban örült volna, ha Heathcliff még mindig az ő kezéből eszik. Hozzá hasonló informátorok nem teremnek minden bokorban, az ember talán ha egyszer-kétszer botlik ilyenbe a karrierje során. A kémkedés természete már csak ilyen, kesergett később Gabriel – ahogy maga az élet is.

Persze nem Heathcliff volt az igazi neve. Találomra választotta ki a számítógép, legalábbis a tartói ezt állították. A program szándékosan kreált egy olyan kódnevet, mely távolról sem hasonlított az informátor valódi nevéhez, nem utalt a nemzetiségére vagy a foglalkozására. Ebben a vonatkozásban minden rendben volt. Az ismerősen csengő Heathcliff nevet kapott férfi nem volt sem talált gyerek, sem reménytelenül romantikus. Sem pedig megkeseredett, bosszúszomjas vagy erőszakos jellem. Valójában semmi közös nem volt benne és Brontë Heathcliffjében, sötét arcbőrétől eltekintve, mivel édesanyja Grúziából, a korábbi szovjet köztársaságból származott. Ugyanabból a köztársaságból – szokta az anyja büszkén emlegetni –, ahonnan Sztálin elvtárs, akinek a portréja még mindig ott lógott az asszony moszkvai lakása nappalijának falán.

Heathcliff folyékonyan beszélt és olvasott angolul, s kedvelte a viktoriánus regényeket. Tulajdonképpen még azzal a gondolattal is kacérkodott, hogy angol irodalmat tanul, de aztán észhez tért, és beiratkozott a Moszkvai Állami Nyelvészeti Egyetemre, mely a Szovjetunió második legtekintélyesebb egyetemének hírében állt. Tanszéki mentora az SZVR, a Külföldi Hírszerző Szolgálat tehetségkutatója volt, így diplomázás után Heathcliffet meghívták az SZVR akadémiajára. Örömtől megrészegült anyja virágokat és friss gyümölcsöt tett Sztálin elvtárs portréja alá.

– Látod? Figyel téged – mondta. – Egy nap befolyásos ember lesz belőled. Olyan, akitől félnek. Anyja szemében ennél többet egy férfi nem is kívánhatott magának.

A legtöbb kadét arra vágyott, hogy külföldi rezidentúrára kerüljön, egy SZVR-kirendeltségre, ahol informátorok felkutatása lesz a dolguk az ellenséges ország polgárai között, majd felhasználásuk a maguk céljaira. Erre a munkára nem mindenki volt alkalmas. Az ilyen tisztnek rámenősnek, magabiztosnak, beszédesnek, gyorsnak, egyszóval született csábítónak kellett lennie. Heathcliff sajnos ezen tulajdonságok egyikével sem rendelkezett, valamint azokkal a fizikai jellemzőkkel sem, melyek az SZVR kellemtlenebb feladatai némelyikének elvégzéséhez kellett volna. Ő a nyelvek terén volt erős – folyékonyan beszélt németül, hollandul és angolul is –, valamint olyan memóriája volt, mely még az SZVR magas mércéjével mérve is kivételesnek

számított. Választási lehetőséget kínáltak hát neki, ami ritkaság volt az SZVR hierarchikus világában: dolgozhat fordítóként a Moszkvai Központban, vagy futárként a terepen. Ő az utóbbit választotta, és ezzel megpecsételte a sorsát.

Nem látványos munka volt, de alapvetően fontos. Négy nyelv birtokában és hamis útlevelekkel teli tárcával a zsebében járta a világot hazája szolgálatában mint titkos küldönc, megbízható postás. Megbeszélte helyekre rejtett üzeneteket szedte össze, készpénzt hagyott banki széfekben, és időnként haverkodott a Moszkvai Központ fizetett ügynökeivel. Nem volt szokatlan, ha akár évi háromszáz napot is Oroszországon kívül töltött, amitől alkalmatlanná vált a házasságra, de még egy komoly kapcsolatra is. Az SZVR gondoskodott számára női társaságról, amikor épp Moszkvában tartózkodott – szép, fiatal lányokról, akik normális körülmények között rá se néztek volna –, de utazás közben leginkább a magány volt a társa.

Az egyik ilyen magányos búslakodás alkalmával, egy hamburgi hotel bárjában találkozott Catherine-nel. A vonzó, harmincas éveinek közepén járó nő fehérbort ivott egy asztalnál a sarokban. Világosbarna haja volt, és napbarnított bőre. Heathcliffnek a hivatali utasítás szerint kerülnie kellett az ilyen nőket utazásai során, mivel kivétel nélkül ellenséges hírszerző tisztek voltak, vagy általuk alkalmazott prostituáltak. Catherine valahogy mégsem tűnt ilyennek. S amikor a mobilja fölött rápillantott Heathcliffre, és elmosolyodott, a férfiba mintha villám csapott volna. A bizsergés a szívtől az ágyékáig futott.

– Csatlakozna hozzám? – kérdezte a nő. – Utálok egyedül inni.

A neve nem Catherine volt, hanem Astrid, legalábbis ezt suttozta a férfi fülébe, miközben egyik ujja körmét finoman végighúzta annak combja belsején. Holland, közölte, ami Heathcliff számára, aki orosz üzletembernek adta ki magát, azt jelentette, hogy az anyanyelvén szólhatott hozzá. Miután megittak együtt jó néhány italt, a nő meghívta magát Heathcliff szobájába, ahol a férfi biztonságban érezte magát. Reggel másnaposan ébredt, amit szokatlannak talált, és egyáltalán nem emlékezett, hogy szerelmeskedtek volna. Addigra Astrid már lezuhanyozott, és frottírköpenybe burkolózva üldögélt. A nappali fényben még nyilvánvalóbb volt kivételes szépsége.

– Szabad vagy ma este? – kérdezte.

– Nem kellene annak lennem.

– Miért nem?

Erre Heathcliff nem tudott mit mondani.

– Igazi randit akarok. Klassz vacsorát, utána meg elmehetnénk egy diszkóba táncolni.

– És azután?

Astrid széthúzta magán a köntöst, felfedve formás melleit. Heathcliff akárhogy is igyekezett, nem tudta felidézni, hogy valaha is hozzájuk ért volna.

Telefonszámot cseréltek – amit szintén nem lett volna szabad –, majd elváltak útjaik. Heathcliffnek volt aznapra két feladata Hamburgban, amihez többórnyi „száraztisztításra” volt szükség, azaz üres jövésre-menésre, hogy meggyőződjön róla, nem követik-e. Miközben a második feladatán dolgozott – egy üzenetküldő hely rutinszerű kiürítésén –, üzenetet kapott a telefonjára egy divatos étteremből a kikötő mellett. A megadott időben Astridot találta egy asztalnál ragyogó arccal, egy örülten drága, már kinyitott üveg Montrachet mellett. Heathcliff vágott egy grimaszt, mivel tudta, zsebből lesz kénytelen kifizetni a bort. A Moszkvai Központ figyeli a kiadásait, és megfeddik, ha túllépi a keretet.

Astrid láthatóan észrevette, hogy kínban van.

– Ne aggódj, én állom.

– Azt hittem, tőlem várod, hogy igazi randira hívjalak.

– Tényleg ezt mondtam volna?

Heathcliff ebben a pillanatban fogta fel, hogy szörnyű hibát követett el. Ösztönei azt súgták, forduljon sarkon és fusson, de tudta, hogy hiába, innen már nincs kiút. Így aztán ott maradt az étteremben, és megvacsorázott a nővel, aki elárulta. Beszélgetésük mesterkéltnak volt és feszült, akár egy rossz szappanoperában, majd mikor kihozták a számlát, valóban Astrid fizetett.

Természetesen készpénzben.

Odakint egy autó várt rájuk. Heathcliff nem tiltakozott, mikor Astrid halkan felszólította, szálljon be hátra, és akkor sem, mikor a kocsi az ellenkező irányba indult el, mint amerre a szállodája volt. A sofőr láthatóan profi volt: számos előírt manővert hajtott végre egyetlen hang nélkül a céllal, hogy lerázza az esetleges követőket. Astrid üzenetek írásával és fogadásával ütötte agyon az időt, Heathcliffhez nem szólt egy szót sem.

– Mi ketten valójában...? – tapogatózott a férfi.

– Hogy szeretkeztünk-e? – segítette ki Astrid.

– Igen.

A nő kibámult az ablakon.

– Jó – nyugodott meg Heathcliff. – Jobb is így.

Egy kis tengerparti ház mellett álltak meg végül. Odabent egy férfi várakozott. Német akcentussal szólította meg Heathcliffet angolul. Azt mondta, Marcusnak hívják, és egy nyugati hírszerző szolgálatnak dolgozik. Hogy melyiknek, azt nem árulta el. Ezután Heathcliff elé tett több igencsak bizalmas tartalmú dokumentumot, melyet Astrid másolt ki bezárt diplomatatáskája tartalmából előző éjjel, miközben ő tehetetlenül aludt, kábán a drogoktól, melyeket a nő tett az italába. Heathcliff ezentúl folyamatosan el fogja látni Marcus szolgálatát hasonló iratokkal, meg még sok mással is, közölte vele a férfi. Máskülönben ő és a kollégái arra használják fel a kezükbe került dokumentumokat, hogy elhitesseék a Moszkvai Központtal, miszerint Heathcliff ellenük kémkedik.

Névkonával ellentétben Heathcliff sem keserű, sem bosszúálló nem volt. Félmillió dollárral gazdagabban tért vissza Moszkvába, és várta a következő megbízatást. Az SZVR küldött egy szép, fiatal lányt a veréb-hegyi lakására. Ő majdnem elájult a félelemtől, mikor az Jekatyerina néven mutatkozott be. Sütött neki egy omlettet, majd érintetlenül útjára engedte.

Heathcliff pozíciójában nem volt túl hosszú egy férfi várható élettartama. Az árulás büntetése halál, de még csak nem is gyors, hanem kimondhatatlanul kegyetlen. Mint mindenki más az SZVR-nél, Heathcliff is hallott efféle történeteket. Felnőtt emberekről, akik könyörögtek egy golyóért, hogy megszabadulhassanak a szenvedéstől. Végül mindenképp megkapták amolyan orosz módra, a tarkójukba. Az SZVR szótárában ez volt a büntetés „legmagasabb foka”, a *viszaja mera*. Heathcliff eldöntötte: sosem hagyja, hogy kézre kerítsék. Marcustól kapott egy ampulla mérget az öngyilkossághoz. Egyetlen harapás, és tíz másodperc múlva vége.

Marcus adott neki egy titkos kommunikációs eszközt is, mely lehetővé tette számára, hogy műholdon keresztül küldjön titkosított jelentéseket. Heathcliff ezt ritkán használta, inkább személyesen informálta Marcust külföldi útjai során. Amikor csak lehetett, hagyta, hogy az lefényképezze diplomatatáskája tartalmát, de leginkább csak szóban értekeztek. Heathcliff önmagában jelentéktelen figura volt, de fontos embereknek dolgozott, az ő titkait szállította. S ami még ennél is fontosabb, ismerte az orosz „postaládákat” szerte a világon, félelmetes memóriában tárolva azok helyét. Vigyázott, ne áruljon el túl sokat és túl gyorsan a saját, no meg sebesen gyarapodó bankszámlája érdekében. Egyenként adagolta a titkait, hogy növelje az értéküket. Egy éven belül megduplázódott a félmilliója, majd lett belőle kettő, később három.

Heathcliff lelkiismerete tiszta maradt – nem voltak ideológiai vagy politikai elvei –, de társául szegődött a félelem, és vele volt éjjel-nappal. Félt, hátha a Moszkvai Központ tud az árulásáról, és figyeli minden mozdulatát. Félt, hogy túl sok titkot árult el, vagy hogy a központ nyugati kémeinek egyike előbb-utóbb leleplezi. Számtalanszor kérte Marcust, hogy „hozza be a hidegről”, ő azonban mindannyiszor elutasította. Néha megnyugtatóan, néha ostort pattogtatva. Addig kell folytatnia a kémkedést, mondta, amíg az élete valóban veszélybe nem kerül. Csak akkor teszik lehetővé számára a disszidálást. Heathcliff érthető módon kételkedett benne, hogy Marcus meg fogja tudni ítélni, mikor jön el pontosan ez a pillanat, de nem volt más választása, mint folytatni a tevékenységét. Marcus egyszerűen kiszarolta belőle, és ki fogja csikarni belőle az utolsó titkot is, mielőtt kiengedi a kezei közül.

Csakhogynem minden titok egyforma. Vannak hétköznapiak, melyeket továbbítani nem jelent túl nagy veszélyt. Másokat viszont nagyon is veszedelmes dolog elárulni. Heathcliff végül talált is egy ilyen titkot az egyik „postaládában”, a távoli Montrealban. A „postaláda” valójában egy üres lakás volt, melyet egy orosz illegális ügynök használt, aki fedetten dolgozott az Egyesült Államokban. A mosogató alatti szekrény mélyén egy pendrive lapult. Heathcliff azt az utasítást kapta, hogy hozza el, és vigye a Moszkvai Központba, megelőzve a nagy hatalmú amerikai Nemzetbiztonsági Ügynökséget. Mielőtt elhagyta volna a lakást, Heathcliff bedugta a pendrive-ot a laptopjába, s azt találta, hogy nincs kóddal védve, a tartalma pedig nincs sifírozva. Szabadon elolvashatta a dokumentumokat. Számos különböző amerikai hírszerző szolgálattól származtak, és a lehető legtitkosabb minősítést kapták.

Nem merte lemásolni őket, inkább rábízta az összes részletet tökéletes memóriájára, majd visszatért a Moszkvai Központba, ahol átadta a pendrive-ot a felettesének, rosszállását fejezve ki az ügynök könnyelműsége miatt. A Volkov névre hallgató felettes megígérte, hogy utánanéző az ügynek, majd felajánlott Heathcliffnek egy kevés izgalommal járó utazást kárpótlásul a baráti Budapestre.

– Pihenjen egyet a Moszkvai Központ költségére! Ne vegye zokon, Konsztantyin, de úgy néz ki, mint akire igen ráfér egy kis kikapcsolódás.

Aznap este Heathcliff igénybe vette a titkos kommunikációs eszközt, hogy informálja Marcust: olyan jelentőségű titoknak jutott a birtokába, hogy nincs más választása, mint disszidálni. Meglepetésére Marcus nem tiltakozott. Utasította, hogy szabaduljon meg az eszköztől, tüntesse el, hogy senki meg ne találhassa. Heathcliff erre összetörte, és a darabokat bedobta egy nyitott csatornafedél alá. Ott még az SZVR biztonsági szolgálatának a kopói sem keresnék, gondolta.

Egy héttel később, miután utoljára meglátogatta az anyját kicsi, odúszerű lakásán, melyre Sztálin elvtárs figyelő tekintete vigyázott, végleg elhagyta Oroszországot. Késő délután érkezett meg Budapestre, miközben lágyan hullt a hó, és taxival az InterContinental Szállodához hajtott. Szobája a Dunára nézett. Kétszer ráfordította a kulcsot, sőt a reteszt is betolta. Azután leült az íróasztal mellé, és várta, hogy megcsörrenjen a mobilja. Mellette ott hevert Marcus méregampullája. Csak össze kell roppantania a fogával, és tíz másodperc múlva vége.

BÉCS

Százötven mérfölddel északnyugatra, a Duna néhány lusta kanyarulatával arrébb a Peter Paul Rubens – festő, tudós, diplomata és kém – műveit bemutató kiállítás lassan a vége felé közeledett. A csoportosan érkező látogatók hordái már távoztak, s késő délutánra csak a múzeum néhány törzsvendégnek számító látogatója lődörgött tétován a rózsaszínre festett termekben. Egyikük egy középkorú évei vége felé járó úr volt. Mélyen a homlokába húzott, lapos sapkája pereme alól szemlélte a nagyméretű vásznakot, melyeken testes aktok kavargtak pompás történelmi hátterek előtt.

Háta mögött egy fiatalabb férfi állt türelmetlenül, újra meg újra a karórájára nézve.

– Még meddig, főnök? – kérdezte halkán, héberül.

Az idősebb azonban németül felelt, és elég hangosan ahhoz, hogy az álmos teremőr is meghallja a sarokban.

– Már csak egyet szeretnék látni, mielőtt elmegyek, köszönöm.

Átment a következő terembe, és megállt a *Madonna a gyermekkel* című kép előtt (olaj, vászon, 137×111 cm). Azonnal megismerte a festményt: ő maga restaurálta egy tengerparti házban, Cornwall nyugati csücskében. Kissé megroggyantott térddel vizsgálta a felületet az éles szögből ráeső fényben. Igen, munkája eredménye tartósnak bizonyult, a kép hibátlan. Bárcsak elmondhatná ugyanezt önmagáról is, gondolta, megdörzsölve az erősen fájó pontot a gerince alján. S még a két nemrég megrepedt csigolya volt a legkisebb gondja egészségi problémái hosszú sorában. Az izraeli titkosszolgálat tisztjeként eltöltött sokéves, jelentős karrierje során Gabriel Allont kétszer mellbe lötték, megtámadta egy elzászi őrzőkutya, és több lépcsősoron is lehajították a moszkvai Lubjanka börtön pincéibe. Még legendás mentora, Ari Samron sem sérült meg ennyiszer.

A Gabriel nyomában járó fiatalembert Orennek hívták. Ő volt Gabriel biztonsági különítményének főnöke, mely különítmény nemkívánatos velejárója volt nemrég bekövetkezett előléptetésének. Az elmúlt harminchat órában repülővel előbb Párizsba mentek, majd onnan autóval Bécsbe. Most pedig az elhagyatott kiállítótermekből a múzeum lépcsői felé haladtak. Nemrég erős havazás kezdődött, hatalmas, puha pelyhek hullottak alá a fekete égből. Egy hétköznapi turista festőinek találta volna, ahogy a villamosok tovaördültek a porcukorral behintett utcákon, el az üres paloták és templomok előtt. Gabriel azonban nem. Bécs mindig is nyomasztotta, főleg hóesésben.

A kocsizár az utcán várta őket, a vezető ott ült a volán mögött. Gabriel a fülére húzta Barbour kabátja gallérját, s közölte Orennel, hogy gyalog szándékozik megtenni az utat a titkos lakásig.

– Egyedül – tette hozzá.

– Nem engedhetem, hogy védtelenül mászkáljon Bécsben, főnök.

– Miért nem?

– Mert most már maga a főnök. És ha történik magával valami...

– Majd azt mondja, parancsot teljesített.

– Akárcsak az osztrákok. – A sötétben átnyújtott Gabrielnek egy 9 mm-es Jericho pisztolyt. –

Legalább ezt vigye magával.

Gabriel becsúsztatta a pisztolyt a nadrágja övébe.

– Harminc perc múlva a lakásban vagyok, és tudatom a Saul király úttal, hogy megérkeztem.

A Saul király út az izraeli titkosszolgálat központjának címe volt. Hosszú és szándékosan félrevezető

nevének kevés köze volt valódi tevékenységéhez. Még a főnök is csak úgy emlegette, hogy „a Cég”.

– Harminc perc – ismételte Oren.

– Egy perccel se több – fogadkozott Gabriel.

– És ha késik?

– Akkor vagy meggyilkoltak, vagy elrabolt az ISIS, az oroszok, a Hezbollah, az irániak vagy valaki más, akit sikerült kihoznom a sodrából. Ebben az esetben nem adnék egy fityinget sem az életemért.

– Na és velünk mi legyen?

– Maguknak nem esik bajuk, Oren.

– Nem erre gondoltam.

– Nem akarom, hogy a lakásnak csak a közelébe is menjenek – mondta Gabriel. – Maradjanak mozgásban, amíg nem hallanak felőlem. És ne feledjék: meg ne próbáljanak követni! Ez parancs.

A testőr csendben bámult Gabrielre, aggodalom tükröződött az arcán.

– Most mi baj, Oren?

– Biztos benne, hogy nem akar társaságot, főnök?

Gabriel szó nélkül sarkon fordult, és eltűnt az éjszakában.

Átvágott a Burgringen, és nekiindult a Volksgarten, a „népliget” gyalogútjainak. Alacsonyabb volt az átlagnál – talán ha öt láb nyolc hüvelyk, de több semmiképp –, és egy bicikliversenyző szikár alkatával bírt. Arca hosszúkás volt, álla keskeny, járomcsontja széles, orra pedig vékony, mintha csak fából faragták volna. Szeme a zöld egy szokatlan árnyalatában csillogott, haja sötét volt, halántéka őszes. Vonásait tekintve számos nemzethez tartozhatott volna, nyelvi adottságai pedig lehetővé tették, hogy ki is használja ezt. Öt nyelven beszélt folyékonyan, beleértve az olaszt, melyet azelőtt tanult meg, hogy az 1970-es évek közepén Velencébe utazott elsajátítani a festményrestaurálás művészetét. Később Mario Delvecchio néven élt hallgató, bár tehetséges restaurátorként, miközben egyidejűleg a Céget szolgálta mint hírszerző tiszt és „ítélet-végrehajtó”. Néhány legszebb munkája Velencéhez fűződött, ahogy néhány a legrosszabbak közül is.

Megkerülte a Burgtheatert, a német ajkú világ leghíresebb színházát, majd a Bankgassén ment tovább a Café Centralnak, Bécs egyik legismertebb kávéházának épületéig. Bekukucskált a befagyott ablakokon, s gondolatban megpillantotta Erich Radeket, Adolf Eichmann kollégáját, anyjának kínzóját, amint tejszínhabos kávé, Einspännert kortyolgat egyedül az egyik asztalnál. Radek, a gyilkos képe ködös, bizonytalan volt, mintha egy restaurálásra érett festmény egyik alakja lenne.

– *Biztos benne, hogy még sose találkoztunk? Az arca nagyon ismerősnek tűnik.*

– *Őszintén kétlem.*

– *Akkor talán még összefutunk.*

– *Talán.*

A kép szertefoszlott. Gabriel elfordult, és belépett a régi zsidó negyedbe. A második világháború előtt itt élt a világ egyik legelevenebb zsidó közössége. Ma ez a közösség nagyrészt már csak emlék. Néhány öregember lépett ki reszketegen a Stadttempel, Bécs fő zsinagógája diszkrét kijáratán, s elindult egy éttermekkel szegélyezett, közeli tér felé. Ezek egyike az az olasz étterem volt, ahol utoljára vacsorázott első feleségével, Leával és egyetlen kisfiukkal, Daniellel.

Az egyik ide torkolló utcában parkolt az autójuk. Gabriel önkéntelenül lassított, ahogy lebénította az emlék. Felidézte, hogyan küzdött fia ülésének biztonsági övével, milyen volt felesége ajkának íze, mikor az utolsó csókját rálehelte. Aztán hallotta, amint bizonytalankodik a motor, mint mikor rossz sebességgel akarnak lejátszani egy lemezt – mert a bomba leszívta az energiáját. Túl későn kiáltott rá Leára, hogy ne próbáljon meg újra indítani. Aztán egy éles villanásban mind ő, mind a gyermek örökre elveszett Gabriel számára.

Úgy vert a szíve, mint egy templomharang. Ne most! – figyelmeztette magát, miközben könnyek homályosították el a szemét. Most feladata van, amit el kell végeznie. Az ég felé fordította az arcát.

Hát nem gyönyörű? Bécsre hó hullik, miközben Tel-Avivra bombák záporoznak...

Ellenőrizte az időt a karóráján: még tíz perce volt, hogy a titkos lakásra érjen. Amint végigsietett

az üres utcákon, valami rossz érzése támadt, a fenyegető veszély érzete. Csak az időjárás teszi, nyugtatta magát. Bécs amúgy is mindig nyomasztóan hatott rá. Főleg hóesésben.

A titkos lakás a Duna-csatorna túloldalán volt, egy szép, régi II. kerületi biedermeier bérházban. Ez egy forgalmasabb lakónegyed volt, ahol valóban zajlott az élet, nem úgy, mint a múzeumszámba menő belső kerületekben. Volt ott egy kis Spar üzlet, egy gyógyszertár, néhány ázsiai étterem, sőt egy buddhista templom is. Autók, motorok jöttek-mentek az utcán, gyalogosokkal volt tele a járda. Olyan hely volt, ahol senki sem szúrná ki az izraeli titkosszolgálat vezetőjét. Vagy akár egy orosz disszidenst, gondolta Gabriel.

Befordult egy kapualjba, átvágott egy udvaron, és belépett az előcsarnokba. A lépcsőház sötétbe burkolózott, csak a harmadik emeleten volt résnyire nyitva egy ajtó. Besurrant, becsukta maga mögött, és halkán lépkedett a nappali felé, ahol Eli Lavon ült egy sor működő laptop előtt. Lavon felnézett, meglátta a havat Gabriel sapkáján és a kabátja vállán, s elhúzta a száját.

– Kérlek, mondd, hogy nem gyalog jöttél!

– Lerobbant a kocsí. Nem volt más választásom.

– A testőröd nem ezt mondta. Jobb lesz, ha most rögtön szólsz a Saul király útnak, hogy megérkeztél. Különben a műveletünk átmegy kereső és kimenekítő akcióba.

Gabriel odahajolt az egyik laphoz, begépett egy rövid üzenetet, és a biztonságos vonalon elküldte Tel-Avivba.

– Válság elhárítva – jegyezte meg Lavon.

Kardigánt viselt gyűrött tweedzakója alatt, a nyakán pedig széles selyem nyakkendő. Gyér, kócos haja volt, arcvonásai hétköznapiak, könnyen felejthetők. Ez volt az egyik legelőnyösebb tulajdonsága. Eli Lavon olybá tűnt, mint akit megtaposott az élet, pedig valójában született ragadozó volt, aki anélkül tudott követni egy képzett hírszerző tisztet vagy egy kőkemény terroristát bárhol a világon, hogy a legkisebb figyelmet is magára vonta volna. Mostanra a Cég Neviot nevezetű részlegét vezette. Alá tartoztak a megfigyelők, mindenféle tolvajok és azok, akik rejtett kamerák és lehallgatóberendezések elhelyezésére specializálódtak mások lezárt lakásaiban. Csapatái igencsak szorgoskodtak aznap este Budapesten.

Fejével az egyik laptop felé intett. Egy férfi látszott a képernyőn, az egyik előkelő szálloda egyik szobájában, az íróasztal mögött. Az ágy lábánál csukott utazótáska, a férfi előtt az asztalon egy mobiltelefon és egy ampulla.

– Ez fénykép? – kérdezte Gabriel.

– Videó.

Gabriel megkocogtatta a képernyőt.

– Hiába kopogsz neki, nem hallja.

– Biztos vagy benne, hogy él?

– Él, csak halálra van rémülve. Öt perce ül mozdulatlanul.

– Mitől fél ennyire?

– Tudod, orosz – felelte Lavon, mintha a pusztá tény mindent megmagyarázna.

Gabriel úgy tanulmányozta Heathcliffet, mintha egy festmény egyik alakját nézné. Valódi neve Konsztantyin Kirov volt, s ő volt a Cég egyik legértékesebb informátora. Az általa szolgáltatott adatoknak csak egy kis része érintette közvetlenül Izrael biztonságát, de a hatalmas mennyiségű további anyag nagyon is érdekelte Londont és Langleyt, ahol az MI6 és a CIA igazgatói mohón

falták az orosz diplomatatáskájából előkerülő titkokat. Az angolok és az amerikaiak nem ingyen élvezték a lakomát. Mindkét szolgálat besegített a művelet finanszírozásába, a britek pedig – nem kevés alkudozás és zsarolás után – belementek, hogy menedéket nyújtsanak Kirovnak az Egyesült Királyságban.

Az első arc azonban, melyet disszidálása után az orosz látni fog, Gabriel Allon arca lesz. Gabrielnek hosszú és véres közös múltja volt az orosz titkosszolgálattal és a Kreml embereivel, ezért személyesen akarta vezetni Kirov első meghallgatását. Különösen azt akarta pontosan megtudni, mit fedezett fel Kirov, amiért hirtelen szükségét érezte a disszidálásnak. Ezután át fogja adni őt az MI6 bécsi kirendeltségvezetőjének. Nem kicsit örült, hogy megszabadulhat tőle, mert a leleplezett ügynökök mindig fejfájást okoznak, főleg ha oroszok.

Kirov végre megmozdult.

– Na, most megkönnyebbültem – jegyezte meg Gabriel.

Néhány másodpercre szétesett a kép, majd újból összeállt.

– Egész este ez ment – mondta Lavon. – A csapat figyelmen kívül hagyhatott valami interferenciát, amikor telepítette az adót.

– Mikor mentek be a szobába?

– Úgy egy órával Heathcliff érkezése előtt. Amikor meghekkeltük a szálloda biztonsági rendszerét, végimentünk a foglalásokon, és megszereztük a szobaszámát. Maga a szobába való bejutás már nem okozott gondot.

A Cég műszaki részlegének varázslói kifejlesztettek egy mágikus kártyakulcsot, mely képes kinyitni bármely elektronikus zárat a világ összes szállodájában. Az első lehúzás ellopja a kódot, a második kinyitja az ajtót.

– Mikor kezdődött az interferencia?

– Mihelyt a fickó belépett a szobába.

– Követte valaki a reptérről a hotelig?

Lavon megrázta a fejét.

– Bármi gyanús név a vendéglistán?

– A legtöbb szállóvendég a konferencián vesz részt. Kelet-európai Építőmérnökök Társasága – magyarázta Lavon. – Tudományos fapofák. Egy sereg fickó zsebvédővel.

– Régebben te is közéjük tartoztál, Eli.

– Még ma is. – A kép ismét szétzöredezett. – A fenébe! – káromkodott halkán Lavon.

– A csapat ellenőrizte az összeköttetést?

– Kétszer is.

– És?

– Nincs senki más a vonalban. De még ha lenne is, a jel annyira titkosítva van, hogy több szuperszámítógépnek is egy hónapjába telne összerakni a darabokat. – A kép újból stabilizálódott.

– Na, ez már jobb. – Hadd lássam az előcsarnokot.

Lavon megnyomott néhány billentyűt egy másik számítógépen, mire megjelent az előcsarnok képe. Tele volt rosszul öltözött, névtáblát viselő, kopaszodó férfiakkal. Gabriel végignézett az arcokon, oda nem illő figurákat keresve. Négyet is talált: két férfit, két nőt. A hotel kameráit használva Lavon állóképeket készített róluk, és továbbította őket Tel-Avivba. A szomszédos laptop képernyőjén Konsztantyin Kirov a telefonjára nézett.

– Meddig akarod még vártni? – kérdezte Lavon.

– Ameddig a Saul király út lefuttatja azokat az arcokat az adatbázison.

– Ha nem indul el hamarosan, lekési a vonatot.

– Jobb lekésni egyvonatot, mint belefutni a Moszkvai Központ orgyilkosaiba az InterContinental előcsarnokában.

A kép ismét szétesett, mire Gabriel bosszúsan kocogtatni kezdte a képernyőt.

– Nem érdemes – jegyezte meg Lavon. – Már én is próbáltam.

Tíz perc kellett a Saul király út műveleti központjának, amíg kijelenthette, hogy a négy arc nem szerepel az ellenséges hírszerzőkről, ismert vagy feltételezett terroristákról és magányos

zsoldosokról készült digitális galériájában. Csak ezután fogalmazott meg Gabriel egy rövid SMS-t egy titkosított BlackBerry telefonon, és küldte el a címzettjének. Egy pillanat múlva már láthatta is, ahogy Konsztantyin Kirov a telefonja után nyúl, majd miután elolvassa Gabriel üzenetét, azonnal feláll a székről, felveszi a nagykabátját, és sálat teker a nyaka köré. A mobilt a zsebébe csúsztotta, de az ampullát kéznél tartotta a tenyerében. A bőröndjét ott hagyta, ahová tette.

Eli Lavon lenyomott néhány billentyűt a laptopon, amint Kirov kinyitotta szobája ajtaját, és kilépett a folyosóra. A szálló biztonsági kamerái mutatták rövid útját a liftig. Nem volt más vendég vagy személyzet a folyosón, és a lift is üres volt. Az előcsarnok azonban annál inkább tele volt emberrel. Látszólag senki sem vett tudomást Kirovról, miközben kísértelt az épületből, még a magyar titkosszolgálat két bőrkabátos kemény legénye sem, akik az utcán álltak őrt.

Néhány perc hiányzott a kilenc órához. Kirovnak volt ideje elérni az éjszakai vonatot Bécsbe, de azért sietnie kellett. Déli irányba indult az Apáczai Csere János utcán, Eli Lavon két megfigyelőjével a nyomában, majd ráfordult a Kossuth Lajos utcára, mely Budapest egyik főútvonala.

– A fiaim azt mondják, a fickó tiszta – jelezte Lavon. – Sehol egy orosz, sehol egy magyar.

Gabriel elküldött egy újabb üzenetet Kirovnak, utasítva, hogy üljön fel a vonatra a terv szerint. Az négy perccel indulás előtt így is tett, a megfigyelők úgyszintén. Gabriel és Lavon pillanatnyilag nem tehetett ennél többet. Csendben egymásra néztek, és mindketten ugyanazt gondolták: „Várakozás... mindig csak a várakozás...”

BÉCS, WESTBAHNHOF

Gabriel és Eli Lavon azonban nem egyedül várakozott, mivel azon az estén volt egy műveleti partnerük, mégpedig őfelsége titkosszolgálat, a civilizált világ legrégebb és legnagyobb hasonló intézménye. Nagy múltú bécsi kirendeltségének hat tisztje – a pontos számnak hamarosan jelentősége lesz – szintén feszülten figyelt a brit nagykövetség egyik bezárt helyiségében, egy tucatnyi másik pedig számítógépek és villogó telefonok fölött görnyedt a Vauxhall Crosson, az MI6 londoni, Temze-parti főhadiszállásán.

Egy további MI6-es tiszt, egy Christopher Keller nevű férfi pedig a bécsi Westbahnhof pályaudvar előtt várakozott egy jellegtelen Volkswagen Passat kormánya mögött. Ragyogó kék szeme, napszitta haja, szögletes arccsontja és közepén bemélyedő, széles álla volt. Száján mintha örökké ott bujkált volna egy ironikus mosoly.

Mivel várakozás közben nem volt más dolga, mint hogy figyelje, nem jár-e arra valami kóbor orosz gazember, volt ideje eltűnődni azon a hihetetlen úton, mely ide vezette. Az elvesztegetett éven Cambridge-ben, a szigorúan fedett akción Észak-Írországban, a baráti tűzzel kapcsolatos incidensen az első öbölháborúban, mely önként vállalt száműzetésbe torkollott Korzika szigetén. Ott tanult meg tökéletesen franciául, még ha korzikai akcentussal is, és ott lett belőle gyakorlatilag bérgyilkos egy bizonyos kiemelkedő korzikai bűnöző alkalmazottjaként. Ám mindezt már maga mögött hagyta. Hála Gabriel Allonnak, Christopher Keller immár őfelsége titkosszolgálatának tiszteletre méltó tisztje volt. Helyreállt az élete, Gabriel őt is restaurálta.

Keller ránézett a mellette ülő izraelire. Magas, szikár alak volt sápadt bőrrel, jégkék szemekkel. Arcáról mérhetetlen unalom sugárzott. Egyedül ujjainak ideges dobolása a középső konzolon árulkodott valódi lelkiállapotáról.

Keller rágyújtott egy cigarettára – húsz perc leforgása alatt a negyedikre –, és a szélvédő felé fújta ki tüdejéből a füstöt.

– Muszáj? – tiltakozott az izraeli.

– Abbahagyom a dohányzást, ha te is befejezed végre azt az átkozott dobolást az ujjaiddal – felelte Keller előkelő londoni akcentussal, melyet még kiváltságos gyerekkorából hozott magával.

– Belefájdul a fejem.

Az izraelinek megálltak az ujjai. A férfit Mihail Abramovnak hívták. Kellerhez hasonlóan ő is egy elit katonai egység veteránja volt, korábban az izraeli hadsereg Szajeret Matkal nevű egységében szolgált. Már számos esetben működtek együtt, legutóbb épp Marokkóban, ahol Szaladint, az ISIS külföldi műveleteket irányító részlegének vezetőjét üldözték egészen egy távoli épületegyüttesig a Középső-Atlasz vonulatai között. Végül nem ők adták le a lövést, mely véget vetett Szaladin rémuralmának: Gabriel megelőzte őket.

– Egyébként mi idegesít ennyire? – kérdezte Keller. – Ez itt az álmosító, unalmas Bécs.

– Ja – felelte Mihail eltűnődve. – Itt sose történik semmi.

Mihail Moszkvában nőtt fel, és halvány orosz akcentussal beszélt angolul. Nyelvtudása és szláv kinézete lehetővé tette számára, hogy oroszok bőrébe bújjon a Cég számos művelete során.

– Dolgoztál már Bécsben? – kérdezte Keller.

– Egyszer-kétszer – válaszolta Mihail, majd ellenőrizte a fegyverét, egy 45-ös kaliberű Jericho pisztolyt. – Emlékszel arra a négy öngyilkos Hezbollah-merénylőre, akik a Stadttempelt akarták

megtámadni?

– Azt hittem, azokat az EKO Cobra intézte el – mondta Keller. Az EKO Cobra az osztrák rendőrség taktikai egysége volt. – Még olvastam is az újságban.

Mihail kifejezéstelen arccal bámult Kellerre.

– Te voltál az?

– Persze volt segítségem.

– Ismerem?

Mihail nem felelt.

– Értem – mondta Keller.

Éjfélre járt, elhagyatott volt az utca az állomás modern üveghomlokzata előtt. Csak néhány taxi várta az éjszaka utolsó fuvarját. Az egyikbe nemsokára beszáll majd egy orosz disszidens, és elviteti magát a Best Western Hotelhez a Stubenringen. Onnan gyalog fogja megtenni a hátralévő utat a titkos lakásig. A döntést, hogy beengedjék-e, Mihail fogja meghozni, aki szintén gyalog követi. A védett lakás elhelyezkedése volt talán az egész művelet leginkább féltve őrzött titka. Ha Kirov még akkor is tiszta, Mihail átkutatja a ruházatát az épület előcsarnokában, és felviszi a lakásba Gabriel elé. Keller addig lent marad a Passatban, és kintről biztosít, bár hogy mivel, arról fogalma sem volt. Alistair Hughes, az MI6 bécsi kirendeltségvezetője határozottan megtiltotta neki, hogy fegyvert vigyen magával. Keller ugyanis megérdemelten állt erőszakos ügynök hírében, míg Hughes az óvatosság híve volt. Kellemes élete volt Bécsben – jól teljesítő hálózat, hosszú ebédek, jó kapcsolat a helyi hírszerzéssel. Semmi sem hiányzott neki kevésbé, mint egy olyan helyzet, amelynek folytán egy íróasztal mellett kötne ki a Vauxhall Crosson.

Üzenetet jelzett Mihail BlackBerryje. A felvillanó képernyő megvilágította sápadt arcát.

– A vonat már bent van az állomáson, és Kirov úton van kifelé.

– Heathcliff – mondta feddő hangon Keller. – A neve Heathcliff, amíg biztonságban nem tudjuk a védett lakásban.

– Itt jön.

Mihail visszatette a telefont a kabátzsebébe, amint Kirov kilépett az állomás épületéből. Eli Lavon egyik megfigyelője előtte ment, egy másik utána.

– Idegesnek tűnik – jegyezte meg Keller.

– Az is – kezdett újra dobolni az ujjáival Mihail. – Hiszen orosz.

A megfigyelők gyalog hagyták el az állomás előtti teret, míg Kirov az egyik taxival. Keller tisztos távolságból követte a néptelen utcákon kelet felé tartó autót. Semmi jelét nem látta, hogy az orosz disszidens követnék, és ezzel Mihail is egyetértett.

A taxi negyed egykor állt meg a Best Western előtt. Kirov kiszállt, de nem ment be a hotelbe, hanem átkelt a Schwedenbrücken a Duna-csatorna fölött, immár Mihaillal a nyomában. A híd túloldalán a Taborstrasse várta a két férfit, azon végighaladva pedig egy helyes kis templomtérre, a Karmeliterplatzra jutottak, ahol Mihail néhány lépésnyire csökkentette a köztük lévő távolságot.

Együtt fordultak be egy közeli utcába, sötétbe burkolózó boltok és kávéházak mellett haladtak el a tömb túlsó végénél álló biedermeier bérház felé. Az egyik harmadik emeleti ablak halvány fénye elég volt Mihailnak ahhoz, hogy meglássa Gabriel alakját, amint egyik kezével az állát támasztva, félrebillentett fejjel kinéz az ablakon. Küldött neki egy utolsó SMS-t, miszerint Kirovot nem követik.

Ekkor hallotta meg a közeledő motorkerékpár zaját. Első gondolata az volt, hogy ilyen éjszakán nemigen szoktak kétkerekű járművel közlekedni. Néhány másodperccel később igazolva is látta gondolatát, mikor a motoros megcsúszott a lakótömb sarkán.

A vezető fekete bőrruhát és bukósisakot viselt, melynek le volt hajtva a sötét üvege. Kirovtól néhány méternyire megállt, letette a lábát a földre, és előkapott egy pisztolyt a dzsekije elejéből. Hosszú hangtompító volt rászerezve. Mihail nem ismerte fel a modellt, lehetett Glock vagy akár H&K. De bármi is volt, csöve egyenesen Kirov arcára irányult.

Mihail kiengedte kezéből a telefont, és kapott a Jerichója után, de mielőtt még előhúzhatta

volna, a motoros fegyveréből két lángnyelv csapott ki. Mindkét lövés célba talált. Mihail hallotta a gyomorforgató reccsenést, ahogy a lövedékek áthatoltak a koponyán, és látta, ahogy a vér és az agyszövet kifröccsen, miközben a férfi összeesik a járdán.

A motoros ekkor pár fokkal elmozdította karját, és Mihailra célzott. Két lövés dörrent, de mindkettő célt tévesztett. Mihail a földre vetette magát, s a következő két lövés előtt egy ott parkoló autó felé kúszva keresett fedezéket. Jobb kezével végre megtalálta a Jericho markolatát, de mire előhúzta a fegyvert, a motoros már felemelte a lábát, és indított.

Harmincméternyire volt Mihailtól, nem messzebb, mögötte a bérház földszintje. Mihail két kézre fogta a Jerichót, kinyújtott karját a kocsni motorháztetejére támasztotta. Mégsem lőtt. A Cég szabályai tág teret adnak az ügynököknek az önvédelmi célú fegyverhasználatra, azt azonban nem engedik, hogy egy ügynök rálőjön egy 45-össel egy menekülő célpontra egy európai nagyváros lakóövezetében, ahol egy eltévedt golyó simán szedhet ártatlan áldozatokat.

A motor már mozgásban volt, zaja visszaverődött a bérházak alkotta kanyon falán. Mihail addig nézett utána a Jericho csöve fölött, amíg el nem tűnt a szeme előtt. Ezután visszakászálódott oda, ahol Kirov a földre rogyott. Az orosz persze már nem élt, alig maradt az arcából valami.

Mihail felnézett a harmadik emeleti ablakban álló alakra, majd meghallotta maga mögött egy nagy sebességgel közeledő autó hangját. Attól félt, a támadó társai jönnek befejezni a rajtaütést, de csak Keller volt az a Passatban. Felkapta hát a mobilját, és beugrott a kocsiba.

– Nem megmondtam? – szólalt meg, amint az autó megugrott. – Itt sose történik semmi.

Gabriel tovább maradt állva az ablaknál, mint kellett volna. Nézte a motor egyre zsugorodó hátsó lámpáját, melyet a lámpa nélkül száguldó Passat követett. Mikor a két jármű végre eltűnt, lenézett az utcán heverő férfira. Már fehér volt a hótól. Halott volt; meghalt, mielőtt Bécsbe érhetett volna. Sőt, mielőtt elhagyta volna Moszkvát.

Eli Lavon megállt Gabriel mellett. Eltelt egy újabb hosszú perc, de Kirov még mindig ott feküdt egyedül, nem törődött vele senki. Végül egy autó közeledett, és megállt mellette. A vezető, egy fiatal nő kiszállt, szájához kapta a kezét, és elfordította a tekintetét.

Lavon behúzta a sötétítőfüggönyt.

– Ideje mennünk.

– De nem lehet csak úgy...

– Hozzáértél bármihez is?

Gabriel gondolkodott egy pillanatig.

– A laptopokhoz.

– Semmi máshoz?

– A kilincshez.

– Kifelé menet elintézzük.

Hirtelen kék fény töltötte be a szobát. Gabriel ismerte jól, a Bundespolizei járőr-kocsijának fénye volt. Felhívta testőrsége főnökét, Orent.

– Jöjjön az épület Hollandstrasse felőli oldalához. Szép csendben.

Kinyomta a telefont, és segítette Lavonnak táskákba rakni a laptopokat és a telefonokat. Kifelé menet mindketten alaposan megtörölgették a kilincset, előbb Gabriel, aztán a biztonság kedvéért Lavon is. Az udvaron átsietve távolról már szirénákat lehetett hallani, de a Hollandstrasse még csendes volt, eltekintve egy autó motorjának halk duruzsolásától. Gabriel és Lavon becsusszant a hátsó ülésre, s egy perc múlva már haladtak is át a Duna-csatorna fölött az I. kerület felé, maguk mögött hagyva a II.-at.

– Tiszta volt, nem? Ugye, Eli?

– Patyolattiszta.

– Akkor meg honnan tudta a gyilkos, hogy hová megy?

– Talán megkérdezhethetnénk tőle.

Gabriel előhalászta zsebéből a telefonját, és felhívta Mihailt.